

Arrest

nr. 84 257 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juli 2012 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSTREPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2008 heeft verzoekende partij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 januari 2010 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest van 27 mei 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing.

Op 16 juni 2010 heeft verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend die op 28 juni 2010 resulteerde in een weigering tot in overwegingname.

Naar aanleiding van de op 2 juli 2012 ingediende derde asielaanvraag heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 3 juli 2012 een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing.

De bestreden beslissing verwijst in het motiverende gedeelte naar de reeds eerder genomen beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en naar het desbetreffend bevestigend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar de beslissing van weigering tot in overwegingname in het kader van de tweede asielaanvraag. Verwerende partij motiveert verder dat betrokkene in het kader van de derde asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geen nieuwe gegevens aanbrengt daar alle door hem bijgebrachte brieven en documenten louter vragen tot hulp verwoorden of beschrijven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en verzoekende partij dergelijke vragen tot hulp reeds naar voren had kunnen brengen bij de behandeling van haar eerste asielaanvraag en zij ook op dat moment de mogelijkheid had de reden van het verlaten van haar land naar voren te brengen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstructie stelt verzoekende partij dat het de Dienst Vreemdelingenzaken niet toekomt onderzoek te doen naar de geloofwaardigheid van de nieuwe elementen. De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat. Het komt haar derhalve niet toe om te beoordelen of de bijgebrachte brieven het bewijs leveren dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van het *non-refoulement*-beginsel en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoekende partij betoogt desbetreffend dat formele voorwaarden zoals vastgesteld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de bescherming tegen artikel 3 van het EVRM niet in de weg mogen staan.

Tenslotte haalt verzoekende partij in een derde middel opnieuw de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en verwijst hiertoe naar de uitspraak op 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak MSS tegen België en Griekenland. Verzoekende partij benadrukt dat het Hof oordeelde dat België artikel 13 in samenhang met artikel 3 van het EVRM heeft geschonden doordat er geen effectief rechtsmiddel is geboden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de

vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoekende partij betoogt: *“Aangezien de documenten die verzoeker bij zijn laatste asielaanvraag op 2 juli 2012 voorlegde een nieuw element is dat zich heeft voorgedaan nadat hij een beslissing heeft gekregen van het Commissariaat-Generaal van 28 januari 2010 én na verzoekers tweede asielaanvraag, diende verzoeker een derde asielaanvraag in. De nieuwe elementen duiden immers ontegensprekelijk aan dat verzoeker nog steeds in levensgevaar zijn in Afghanistan.”*. De elementen die verzoekende partij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag heeft neergelegd, kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Door louter voor te houden dat zij niet eerder kennis had van deze stukken, toont verzoekende partij niet aan dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties, die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verder stelt de Raad vast dat de uiterst concrete motivering dat verzoekende partij de vragen tot hulp reeds naar voren had kunnen brengen bij de behandeling van haar eerste asielaanvraag en zij ook op dat moment de mogelijkheid had de reden van het verlaten van haar land naar voren te brengen – elementen waartoe de bijgebrachte documenten en brieven zich inhoudelijk beperken, hetgeen in het verzoekschrift niet wordt tegengesproken – door verzoekende partij in het verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij nog aanbrengt niet over de nodige tijd te hebben beschikt om de door haar bijgebrachte documenten die niet gesteld zijn in het Nederlands, Frans, Duits of Engels te laten vertalen, merkt de Raad op dat de inhoud van deze documenten, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, door verwerende partij werd begrepen en wijst hij erop dat wat verzoekende partij zelf betreft van haar mag worden verwacht dat zij zelf de inhoud van de door haar bijgebrachte documenten en brieven, waarop zij zich in het kader van haar derde asielaanvraag steunt, kent.

2.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of

in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij meent dat eveneens een schending van artikel 13 van het EVRM voorligt daar de grieven van verzoekende partij niet worden beoordeeld in het licht van voormelde verdragsbepaling. De Raad stelt evenwel vast dat de toetsing van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakte van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Aangezien in de bestreden beslissing die bovendien verwijst naar de eerdere beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in artikel 3 van het EVRM reeds werd beoordeeld naar het land van herkomst toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze bepalingen *prima facie* worden vastgesteld.

2.4. Verzoekende partij maakt met haar betoog *prima facie* aldus niet aannemelijk dat zij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen.

De verzoekende partij heeft *prima facie* niet aangetoond dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De vordering is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. BIEBAUT